č. j. Nad 143/2003 – 39

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce A. U.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 10. 2002, č. j. OAM-3418/VL-16-ZA04-2002, podle § 9 odst. 2 s. ř. s.,

t a k t o :

Věc **s e n e p ř i k a z u j e** Krajskému soudu v Plzni.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal u Vrchního soudu v Praze opravný prostředek proti shora označenému rozhodnutí žalovaného, kterým mu nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně žalovaný rozhodl tak, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), předložil tuto věc k dalšímu řízení a rozhodnutí Krajskému soudu v Brně dle čl. II bodu 1. zákona č. 519/2002 Sb., kterým se mění zákon o azylu.

Krajský soud v Brně, který věc projednává pod sp. zn. 36 Az 386/2003, předložil Nejvyššímu správnímu soudu věc s návrhem na přikázání věci podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Krajskému soudu v Plzni, a to k návrhu žalobce, který ve svém podání ze dne 28. 7. 2003 požádal o postoupení věci Krajskému soudu v Plzni s ohledem na skutečnost, že má povolen pobyt a zdržuje se na adrese Ž. 2, N., tedy v obvodu Krajského soudu v Plzni.

Krajský soud v Brně poskytl žalovanému možnost vyjádřit se k tomu, kterému soudu má být věc přikázána a k důvodu přikázání (§ 9 odst. 3 s. ř. s.). Žalovaný se ve svém podání ze dne 18. 11. 2003 vyjádřil tak, že s postoupením věci nesouhlasí, protože žalobce je trvale evidován v Pobytovém středisku Zastávka u Brna, přičemž adresu Ž. 2, N. uvedl na propustce, z které by se měl vrátit 23. 11. 2003.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou splněny podmínky pro navržené přikázání věci.

K řízení o žalobě ve věci přezkumu rozhodnutí o azylu soudem je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení azylu v den podání žaloby hlášen k pobytu (§ 32 odst. 4 zákona o azylu).

Dle článku II bodu 1. zákona č. 519/2002 Sb., kterým se mění zákon o azylu, věci, v nichž do dne nabytí účinnosti tohoto zákona (1. 1. 2003) Vrchní soud v Praze nerozhodl o žalobě nebo o opravném prostředku proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věcech azylu, převezme k dalšímu řízení a rozhodnutí krajský soud, v jehož obvodu byl žalobce v den podání žaloby nebo žadatel o udělení azylu v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu hlášen k pobytu.

Podle ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s. může Nejvyšší správní soud věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.

Důvody vhodnosti mohou být různé v závislosti na předmětu řízení, postavení účastníků a jiných okolnostech. Zpravidla se vhodnou delegací předchází nutnosti dožádání. Z toho také vyplývá, že typickými důvody vhodnosti budou takové, které delegujícímu soudu umožní přijmout závěr, že jiným než místně příslušným soudem bude věc projednána hospodárněji a rychleji. Přihlédnout lze i k mimořádným poměrům účastníků řízení.

V daném případě byl žalobce v den předložení opravného prostředku Ministerstvem vnitra soudu (18. 11. 2002) hlášen k pobytu v Pobytovém středisku Zastávka u Brna, tzn. v obvodu Krajského soudu v Brně, který je tedy nutno považovat za místně příslušný soud v tomto řízení. Jak vyplývá z vyjádření žalovaného, je žalobce v tomto pobytovém středisku hlášen k pobytu doposud a na žalobcem uváděné adrese Ž. 2, N. se zdržuje, resp. zdržoval pouze dočasně, a to na základě institutu opuštění pobytového střediska (§ 82 zákona o azylu), dle kterého může žadatel o udělení azylu hlášený k pobytu v pobytovém středisku toto středisko opouštět na dobu nejdéle 30 dnů, přičemž opuštění tohoto střediska na dobu delší než 24 hodin je povinen písemně oznámit ministerstvu.

Pouze skutečnost, že se žalobce dočasně zdržuje v místě, které se nachází mimo obvod Krajského soudu v Brně, není právě s ohledem na dočasnost opuštění pobytového střediska důvodem pro přikázání věci jinému soudu, protože takový procesní postup by nepřispěl ani k rychlosti ani k hospodárnosti řízení, a není zároveň ani jiným důležitým důvodem, pro které by bylo přikázání věci vhodné.

Protože Nejvyšší správní soud neshledal, že jsou splnění podmínky pro navržené přikázání věci z důvodu vhodnosti, rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. 1. 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu